

Δυὸ χωριάται
Μενιδιάταις

- Α'.— Ἀλήθειαν πῶς διωρίστηκες καὶ σὺ ὁδοεργάτης;
 Β'.— Ἀμμ' δὲν θὰ μείνη, ἀδελφέ, οὐτ' ἕνας Μενιδιάτης,
 π' ὡς τῆς τριάντα τοῦ μηνὸς μιὰ θέσι δὲν θὰ πάρῃ...
 γιὰ τὸν Πετράκη σήμερα μὰς κάνουν κάθε χάρι.
 Α'.— Λοιπὸν κι' ἐγὼ, εὐρὲ ἀδελφέ, μιὰ θέσι νὰ ζητήσω.
 Β'.— Ἐστὸν Παπαμιχαλόπουλο ἐγὼ θὰ σὲ συστήσω,
 κι' αἶντε νὰ πάμε γρήγορα κι' οἱ δρόμας ἔστην Ἀθήνα,
 γιὰτι τῆς θέσεις θάχουμε μόνον αὐτὸ τὸν μῆνα.
 Μιὰ εὐκαιρία σάν κι' αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ τὴν χάνῃς.
 Α'.— Ζήτ' ὁ Πετράκης τὸ λοιπὸν...
 Β'.— Ζήτω κι' ὁ Δεληγιάννης!

Ἐστὸν Ψύλλα τὸν λεβέντη,
 ποῦ τοῦκοφαν τὸ γλέντι.

Γιὰ ἕνα φύλλου πήδημα, γιὰ μιὰ ποδιὰ μπακάλη,
 ἀνάφανε τὰ πόδια σου καὶ ἡ ποδιαῖς σου πάλι.

Ἐστὸν Χοῖδᾶ τὸν σκοπευτὴ
 καὶ μονομάχο βουλευτὴ.

Ἐξω ἀμέσως τὸ σπαθὶ καὶ φόρα τὸ πιστόλι,
 καὶ κτύπα ἔδω καὶ κτύπα ἔκει νὰ σκοτωθοῦμε ἄλοι.

Εἰς Στεφανίδην
 τὸν Ὀμηρίδην.

Πᾶνε τὰρχαῖα γινωμικά καὶ οἱ ἀρχαῖοι στίχοι,
 τώρα τὰκοῦνε μοναχὰ τῆς σέλας σου οἱ τοῖχοι

Ἀνδρέα τῷ Αὐγερινῷ
 τὸ πάλαι βουλευτὴ κλεινῷ.

Ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Βουλῆς περνεῖς καὶ δὲν κυττάζεις,
 καὶ γιὰ τῆς Ντάμαις χάνεσαι κι' ἐννοῖα καμμιὰ δὲν βάζεις.

Εἰς τὸν Σταμούλην τὸν ἀργόν,
 καὶ σπουδαῖον κυνηγόν.

Ποῖος ἀσίκης σάν κι' ἐμένε ἔστο παζάρι περπατεῖ,
 μὲ ὀκτὼ σκυλιὰ ἔστο πλάι καὶ τριαντάφυλλο ἔστ' αὐτί;

Εἰς τὸν εὐσεβῆ Καζάζη,
 ποῦ τὸν οὐρανὸ κυττάζει.

Ἀπὸ τοὺς τόσους τίτλους σου καὶ τάξιμάτα σου
 δὲν σοῦμειν ἄλλο τίποτα παρὰ τ'ἀνάστημά σου.

Ἐστὸν κύριον Δεμάθαν,
 ποῦ ἔμεινε ἔστην ψάθαν.

Λησμόνησε τῆς δόξαις σου, κλεινὲ ἐν δασμολόγοις,
 καὶ τώρα πιά συνείθισε νὰ ζῆς χωρὶς νὰ τρώγῃς.

Εἰς τὸν Σπανὸ Σεπτέλο
 μὲ τὸ στακτὶ καπέλο.

Εἶδα κι' ἐγὼ πολλοὺς Σπανοὺς, μάχαν καὶ ἄλλο τρεῖχα,
 μὰ σὺ, ὡς φαίνεται, μασοῖς ἀδιάκοπα μαστίχα.